

лудува надъ градчето. Свѣт-кавици и грѣмотевици цепѣха небето.

Докато се опомнятъ слисанитѣ хора на града, бурята бързо отмина. Следъ малко почна да се просвѣтлява. Наскоро и слнцето се показва задъ раздранитѣ облаци, които бързо се гонѣха по небето.

Тогава единъ калугеръ тичешкомъ заслиза по улицата откъмъ Трапето и влѣзе въ дюкяна на Минча Айваза.

— Чорбаджи, чорбаджи, борътъ падна! — задъхано заговори калугерътъ.

— Кой боръ? — учудено запитаха чорбаджи Минчо и синъ му.

— Вѣковниятъ боръ въ двора на манастира. Бурята ей сега го изкърти съ ужасенъ трѣсъкъ. Елате да го видите!

— Ей сега ще дойдемъ.

Още не почнали да се изкачватъ по Трапето и градецътъ вече знаеше за нещастieto въ манастира. Цѣлиятъ Сопоть бързо се стече да види трупа на вѣковното дърво.

Иванъ прѣвъ дотърча. Порсѣдъ голѣмия манастирски дворъ лежеше изполинската снага на стария боръ. Младиятъ поетъ, който обичаше толкова силно природата, сега стоеше потресенъ предъ трупа,

и мили спомени го отнасяха десетина години назадъ въ неговото детинство. Тукъ нѣкога бѣше главното сборище на децата, подъ голѣмитѣ ширококлонести орѣхи, дето се гуши и манастирътъ Св. Спасъ. Тукъ въ двора исполинскитѣ боръ бѣше забилъ острия си връхъ въ синьото небе. Тукъ въ празнични дни подъ сѣнкитѣ на манастирскитѣ дървета биваше гъмжило отъ мъже, жени и деца. Сладки спомени!

Иванъ се върна тжженъ у дома си. Вечерята въ килерчето, подъ лоената свѣщъ, дадена скритомъ отъ майка му, той написа стихотворението „Борътъ“, подъ прѣснитѣ впечатления и спомени на станалото следъ пладне. Стихотворението скри въ тайното си сандъче.

На следната година Иванъ отиде въ Ромъния при чича си Кирка, да учи търговия. Но и тукъ не му вървѣше. При една буря, разразила се надъ града, той си спомни за манастирския боръ въ Сопоть и за написаното стихотворение. Отвори сандъчето, намѣри стихотворението и го преработи. Прати го въ Браила на редактора на „Периодическо списание“, Василь Друмевъ. Възхитениятъ редакторъ напечата